

Nekoukat, nešťourat

Pod pojmem „soukromí“ si můžu představit různé hmotné věci. Deník například. Pokud si vy, ve věku okolo šestnácti let, vedete deník, svěřujete se v něm se svými zážitky a tajemstvími. Spoléháte na to, že ho nikdo nenajde a že ho nikdo nebude číst. Zvlášť ne rodiče. Kdybyste chtěli, aby něco z toho rodiče věděli, řekli byste jim to nebo byste si to napsali na čelo. Když rodič najde deník a přečte si ho, tak ve vašich očích klesne přibližně tři tisíce kilometrů pod povrch zemský a uškvaří se v zemském jádře. Rodičovi ale nedojde, že to neměl dělat. Spíše si řekne asi něco takového: „Je to moje dítě, tak mám právo vědět, co si píše do deníku!“ Omyl! Jsou věci, které se rodičům prostě a jednoduše neříkají.

Nebo většina z vás zná pocit, když po škole přijdete domů. Jste štěstím bez sebe, že už máte po škole. Celý váš pokoj je ale přerovnaný, uklizený. Nic není na svém místě, všechno musíte hledat. Skříň uklizená. Zásuvky také. To dokáže naštvat. Je to přeci jen narušení systematického nepořádku zavedeného ve vašem pokoji. Když vracíte věci na jejich původní místo, přijde vaše maminka a začne vás zasypávat obvyklými otázkami, například : „Jak bylo ve škole? Co kluci? Kolik mu je ? Není na tebe moc starý?“. Mile odpovíte na všechny otázky, i když se vám to přičí. Domluvíte s maminkou a jdete k počítači, abyste si domluvili schůzku s přáteli. U počítače ale sedí váš taťka a prohlíží si fotky, které byly uloženy ve vaší složce. Do té by ale přeci nikdo lézt neměl. Bojíte se něco říct, abyste nedostali domácí vězení nebo něco podobného. Jste ještě poměrně v klidu, ale cítíte, že ještě chvilka rodičovské starosti a zvědavosti a prokopete se do zemského jádra raději sami a dobrovolně.

Jako dobrý uklidňovací prostředek máte ozkoušenou vanu. Napustíte ji, lehnete si do ní, ponoříte se do bublinek. Posloucháte praskání bublinek a vesele si pískáte se svou gumovou kachničkou, kterou jste dostali jako dárek. V tom někdo prudce trhne klikou. Málem jste se v tom šoku utopili, polovina vody se vám vylila, kachničku jste zahodili a ani nevíte, kam. A aby toho nebylo málo, praštili jste se do hlavy o vanu. Do koupelny se ale nikdo nedostal, našťěstí. Pouze je slyšet tlumený, ale výrazný tón matčina hlasu : „Proč se prosím tě zamykáš? Můžeš mi to vysvětlit? A proč...“ Ten příšerný hlas utichl. Už slyšíte jen ticho. Neumřeli jste, jen jste se ponořili do miliónu bublinek. Slyšíte ticho a bublání. Bublínky vás zachránily dříve, než jste zešíleli z těch otázek.

Víte, že z koupelny musíte jednou vylézt. Už jenom kvůli tomu, že byste brzy dostali hlad. Máte rodiče rádi, ale tohle vám prostě vadí. Otočíte zámek a vystoupíte z koupelny. Jen se usmějete. Rodiče se dnes asi rozhodli, že vás budou provokovat až do večera. Začali se vyptávat na věci, které se vám zdají povědomé. Paně bože!! To máte v deníku! Nemůžete tomu uvěřit. Jak to mohli udělat? Vždyť vy se jim také v ničem nehrabete. To snad není možné. Chvilí stojíte a zíráte jako malé dítě, kterému se právě řeklo, že Santa Claus neexistuje. Asi po pěti minutách vám dojde, že musíte vypadat jako blázen a také vám začíná kručet v břiše. Popadnete něco k jídlu, prohodíte pár vět směřovaných k rodičům a k jejich neuvěřitelnému činu. Zalezete si do pokoje. Teď už jen doufáte, že nápis na dveřích, který pokrývá značnou část dveří, a na kterém stojí: „Nerušit !!!“, zabere a že už vás rodiče dnes nechají vydechnout a v klidu vyspat. Bude zítřek také takový? Nebo se stane zázrak a rodiče

vám nebudou š'ourat do soukromí? Těžko, pomyslíte si. Ted' máte vy miliony otázek, na které byste se nejrady zeptali rodičů, ale to byste byli drzí a nevychovaní. Ted' už jen usnout a doufat...